

NOWY CZAS

KATOWICE
UL. MICKIEWICZA 8
TELEFON 62-48

10gr

REPREZENTACJE
DOLNA, Katowice, ul. 20 04
KOSZÓW, Katowice, ul. 1 0-02
CIECHÓW, Katowice, ul. 20
TUBA, Katowice, ul. 1
KATOWICE, Katowice, ul. 1

Książę europejskich oszustów Po zawrotnej karierze - kula w łeb

PARYŻ, 9.1. — Tel. wł. — Największy oszust naszych czasów, Sasza Stawiski, uniknie rąk sprawiedliwości. Dziś w nocy zmarł o skutek rany odniesionej podczas zamachu samobójczego.

Policja francuska, jak to wczoraj donieśliśmy, natrafiła na jego ślad w miejscowości Servoz w Sabaudji. Stwierdzono, iż przebywał tam, zajmując tam całą willę, od 1 do 4 stycznia. Potem gdzieś znikł. Trop odnaleziono w Chamoni. Oszust za mieszkawał luksusową willę. Kilka nieostrożnych posunęło zdradziło miejsce jego pobytu. Nie pomógł mu nawet fałszywy paszport, którym się posługiwał.

Wczoraj w południe urzędnicy policyjni otoczyli willę. Kilku agentów przeskoczyło mur i zapukało do drzwi wielkiej werandy. Gdy nikt nie odpowiedział, jeden z agentów rozbił szybę i dostał się do wnętrza. W tej samej chwili rozległy się strzały. Za ich odgłosem policjanci podążyli do jednego z pokoi, gdzie znaleźli Stawiskiego nieprzytomnego, leżącego w kałuży krwi. Wezwany lekarz stwierdził stan beznadziejny. Stawiski, nie odzyskawszy przytomności, zmarł w ciągu nocy.

Niektóre dzienniki francuskie z nieufnością odnoszą się do komunikatów pol'cyjnego, przedstawiającego dramatyczne zajście w willi w ten sposób, a samobójstwo Stawiskiego nazywają „tak zwanym samobójstwem”.

Między wierszami wyczytać można, że Stawiskiego raczej zastrzelono.

Prasa twierdzi, że śmierć Stawiskiego nie jest równoznaczna z likwidacją afery bafoskiej, tak, jak samobójstwo barona Reinaca nie sflakowało skandalu panamskiego, a samobójcza śmierć płk. Henry'ego nie zatuszowała afery Drevfussa.

Niemniej jednak po jego śmierci śledztwo będzie bardzo utrudnione. Stawiski cieszył się wielkim zaufaniem w wyższych sferach francuskich i posiadał wielkie stosunki, jakimi mało kto może się pochwalić. Na Riwerze, w Paryżu, czy w Biarritz znany był powszechnie pod imieniem Sasza, widywano go na wszystkich światowych torach wyścigowych, w najlepszym towarzystwie, zawsze stawał w najwkwintniejszych hotelach. Sam był urodziwy a swymi manierami przypominał księcia wschodniego. Interesy jego były bardzo rozległe. Był w ciągu swego awanturniczego życia właścicielem lombardu kilku sklepów jubilerskich, teatru impresarjem, zawodowym szulerem, założycielem oszukańczych przedsiębiorstw, inicjatorem wielkich robót publicznych, lichwiarzem, pożyczającym pieniądze na wysoki procent, wreszcie właścicielem stajen wyścigowych. Konie Stawiskiego nie startowały jednak

nigdy pod jego nazwiskiem, lecz pod firmą znanego w Paryżu członka tamtejszej kolonii obcokrajowców Senora Dorny de Aizua.

W ubiegłym roku konie Stawiskiego, pozostające pod pieczą słynnego trenera Rocha Filippiego, zdobyły wiele pierwszych nagród, szczególnie na torze w Longchamps. Wyścigi jednak przynosiły zbyt małe dochody, to też Stawiski założył w Le Touquet, Biarritz i Cannes wielkie sklepy jubilerskie, gdzie bogate damy zastawiały zazwyczaj swe klejnoty.

Powiernik jego, Rumun, prowadzący sklep w Cannes, pewnego dnia przepadł bez wieści wraz z klejnotami wartości półtora miliona franków. Niezbyt dobrze powodziło mu się także w Biarritz, gdzie zamierzał założyć zakład kredytowy, podobny do Credit Municipal w Bayonne. Niewiadomo z jakich przyczyn, poczęto mu niedo wierzać, a nieufność doszła do tego stopnia, że zabroniono mu przez pewien czas nawet wstępu do miejscowego kasyna.

W pewnym okresie próbował Stawiski rozwinąć swą akcję w Wiedniu, jednak próby wkregenia się w zaufanie kierowników wielkich instytucji bankowych w Austrii nie powiodły się. Nie udało mu się również nawiązać bliższych stosunków z arystokracją austriacką.

Jedynym sukcesem było zapoczątkowanie sprawy przejęcia opatentowanych pretensji magnatów we-

gierskich, która to afere w kilka miesięcy później przeprowadził.

Z Londynu donoszą, iż oszust okradł na 300.000 funtów jeden z wielkich banków angielskich, uzyskując od niego nożyczkę dla jednego z państw południowo-wschodniej Europy i dając pod zastaw bezwartościowe papiery. „Echo de Paris” przynosi wiadomość z Madrytu, że i tam Stawiski próbował szczęścia.

Na gościnnych występach w Hiszpanji rzucił projekt założenia rolniczego banku kredytowego z kapitałem 500 milionów pesetów, przy czym sam miał wpłacić 50 milionów.

Wszystkie dokumenty były już przygotowane, gdy jeden z członków nie utworzonej jeszcze rady nadzorczej, przeczł oszusta w Stawiskim i zażądał natychmiastowej wypłaty udziału. Za nim poszli inni, a Stawiski czempredzej opuścił stolicę Hiszpanii.

Afera czy prowokacja?

Z akcji antykatolickiej w Niemczech

BERLIN, 9.1. — W sprawie dyrektora seminarium katolickiego we Freising - Rossbergera, który przed kilku dniami skazany został przez sąd na 8 miesięcy więzienia, zaszedł nieoczekiwany zwrot. Według komunikatu policyjnego g'ówny świadek oskarżenia, prefekt Hartl, znikł bez śladu.

Policja polityczna otrzymała mia-

ła przytem informacje, że w kołach katolickich Hartla uznano za zdrajcę spraw kościola i w anonimowych listach wzywano go do pope'nienia samobójstwa pod groźbą zabójstwa.

„Voelkischer Beobachter” zapowiada bezwzględne wystąpienie przeciwko rzekomym autorom tych eróżb

Niebywała karjera aferzysty Baumana Najciekawszy świadek nie zawiął się na proces e narodowych socialistów

W uzupełnieniu naszej wczorajszej wiadomości o procesie narodowych socialistów, który zapewne wyświetli czy toczyły się rozmowy o finansowaniu tego ruchu w Polsce przez partię hitlerowską Niemiec, dowiadujemy się, iż występuje w tej sprawie w charakterze pośrednika hitlerowców aferysta Bauman, przed pewnym czasem przemusowo wysiedlony przez władze polskie jako uciążliwy obcokrajowiec.

Baumann był bohaterem licznych afier w Polsce i pomysłowość jego była w istocie zadziwiająca.

Po przejeździe Śląska przez Polskę, plastował jako Niemiec (!) stanowisko dyrektora wszystkich spółdzielni śląskich stojących pod egidą NPR., które znajdowały się wówczas w pełnym rozkwicie i reprezentowały bardzo wielki majątek. Pod rządami Baumana spółdzielnie te poczęły się rychło chylić ku upadkowi on sam jednak i ci, których w te machinacje wciągnął wyszli z tej imprezy z grubszym groszem.

W porę na szczęście zdemaskowany znikł z bruku stolicy i chroni się na Śląsk, gdzie stale przebywał.

W międzyczasie prowadzi jednak rozmowy na temat otwarcia w Polsce generalnego przedstawicielstwa firmy reklamowej Rudolf Mosse, które w drodze zapewnienia wydawnictwom

sięcy zł. zyski, a przynoszące straty osobom je finansującym.

Po dojściu do władzy Hitlera w Niemczech, Bauman wydosłaje jakimś, jemu tylko znanym sposobem, list polecający od min. Goebbelsa i przystępuje bez grosza do organizowania w Polsce towarzystwa, mającego zapoczątkować współpracę gospodarczą niemiecko-polską, i dociera w Warszawie do wielu wysoko postawionych osób.

W międzyczasie prowadzi jednak rozmowy na temat otwarcia w Polsce generalnego przedstawicielstwa firmy reklamowej Rudolf Mosse, które w drodze zapewnienia wydawnictwom

polskim dużych korzyści materialnych z ogłoszeń firm niemieckich miało wpływać na złagodzenie tonu prasy polskiej w stosunku do zagadnień niemieckich.

Podobno w rozmowach z przywódcą narodowych socialistów polskich mec. Koźłetuśkim z Sosnowca legitymował się rzekomo upoważnieniem niemieckiego wydziału propagandy. Równocześnie oferował szereg dniem nikarzoem polskim stanowisko kierownika działu polskiego przy Reichspresse-Amt w Berlinie, któryby miał doprowadzić do porozumienia prasowego niemiecko-polskiego i wentylował możliwość wydawania w Warszawie niemieckiego pisma pro-hitlerowskiego.

Odgłosy jego macherek przeniknęły do władz, które spowodowały wydalenie tego niezwykle pomysłowego aferzysty.

Na rozprawie obecnej odpadną więc bardzo ciekawe jego zeznania.

W związku z posługiwaniem się przez Baumana w swoich aferach nazwiskami osób o'cjalnych sier rządzących z Niemiec, miał on po przybyciu do Rzeszy zostać aresztowany i osadzony w obozie koncentracyjnym

Zastanówmy się trochę...

Rynsztoki mlekiem płynące

Rynsztokami Chicago płyną białe strumienie. Dziesiątki tysięcy litrów mleka wylano do kanałów, zatopiono w rzece wraz z transportującymi je samochodami. Zorganizowane drużyny wrogów mleka rzucają się z furją na banki zawięrające życiodajny płyn i jakgdyby w oblakającym jakimś szale niszczą cenny biały produkt.

Miliony butelek szklanych i tekturowych, do których wyciągają się ręce wynędzniałych dzieci milionów amerykańskich bezrobotnych, zamieniono w sterty tłuczonego szkła i kupy podartej tektury zbroczone obficie mlekiem.

Zdawałoby się, że czynu takiego mogły chyba dokonać jedynie hordy szalenców, którzy obywatelski szary dozorców wyrwali się na wolność z jakiegoś olbrzymiego domu warjatów.

Ale o takim buncie nikt w Chicago nie słyszał! Wszyscy natomiast wiedzą o wale nieprzebiegających w środkach farmerów przeciwko istniejącym cenom mleka. Produkcja podobno się nie opłaca, mleczarze stoją o krok od bankructwa, taki więc obrali sobie sposób, by zaprotestować przeciwko wiażącemu ich zachłanne ape-

tyty, czy też słuszne żądania cenowników.

Trudno oczywiście wnikać w to, czy mają słuszność, czy też jej nie mają, w każdym razie dzika niszczycielska orgja obraża poczucie zdrowego sensu i moralności społecznej.

Farmerzy miotający się w jakimś warjackim tańcu, brnący po kostki w potokach mleka wydają się jakimś apolikaptycznymi bestjami, dążącymi do zagłodzenia dzieci cudzych i własnych.

W Ameryce wszystko się dzieje w rozmiarach olbrzymich, wszyst-

ko na olbrzymią skalę, to też i nędza amerykańska ma wymiary nie słychane. Z jednej strony widzi się niezliczone tłumy wygłodniałych bezrobotnych z drugiej płynące rynsztokami mleko! Cóż za potworne zestawienie.

Sa żołądki spragnione pożywnego płynu, płyn ten produkuje się w ilościach dostatecznych, ale nie znajdzie się nikt, kto by potrafił udostępnić niedzarmom jego nabyć.

Szwankuje zatem rozdział dóbr doczesnych, producenci i spożywcy nie mogą znaleźć drogi do siebie. Nie jest to niestety zagadnienie wyłącznie amerykańskie. Cały świat szuka wyjścia z podobnej matni.

Czy i u kogo ją znajdzie? Ten kto powstrzyma strugi mleka płynące rynsztokami, kto nie dopuści by tam się dostawały, a uczyni tak, by spełniały swe przeznaczenie odżywiania głodnych, wart będzie pomników we wszystkich miastach świata!

Katastrofa na dworcu

LONDYN, 9.1. Z Tokio nadchodzą szczegóły o katastrofie na dworcu kolejowym w Kioto, podczas transportu rekrutów. Prowi zoryczyły dworzec kolejowy zawałił się pod naporem ogromnych tłumów, które zegnały odjeżdżających.

Wytworzyła się panika, która przybrała wielkie rozmiary 67 osób poniosło śmierć na miejscu, 87 doznało ciężkich a kilkaset lekkich obrażeń.

Utworzono specjalną komisję śledczą dla zbadania katastrofy i ukarania winnych.

Skazanie truciciela

Głośna swego czasu była sprawa otrucia przodownika P. P. Józefa Snopkiewicza w Opatowie Kieleckim. Sprawę tę rozpatrywał sąd pierwszej i drugiej instancji przy drzwiach zamkniętych. To sprawy jest następujące:

Inspektor szkolny w Opatowie Zygmunt Plebańczyk dał przodownikowi Snopkiewiczowi w formie proszku od bólu głowy strychninę. Snopkiewicz wskutek zatrucia zmarł w pół godziny po zażyciu tego proszku.

Sąd okręgowy w Radomiu skazał Plebańczyka na 10 lat więzienia. Na skutek apelacji skazanego, sprawę tę rozpatrywał sąd apelacyjny w Lublinie, który wyrok sądu pierwszej instancji zatwierdził.

Przemalowywanie Ukrainy

RYGA, 9.1. Według doniesień z Moskwy państwowe zakłady graficzne w Charkowie otrzymały pilne zamówienia wydrukowania nowych napisów dla kolei sowieckich na Ukrainie. Stoi to w związku z nowym kursem dezukrainizacji.

Nowe napisy przeznaczone dla dworców kolejowych, ułożone są bądź to w języku rosyjskim, bądź to według nowych wyrazów ukraińskich uznanych przez uczone sowieckie za ludowe.

Cele i zadania Polskiego Komitetu Propalestyńskiego

Wobec założenia w dniu 8-ym b. m. polskiego komitetu propalestyńskiego, zwrócił się przedstawiciel Agencji „Iskra” do stojącego na jego czele prezesa komisji spraw zagranicznych senatu, p. Dzisiława Lubomirskiego o sprezyzowanie celów i zadań komitetu.

— Założyliśmy komitet propalestyński — oświadczył p. Lubomirski — i jak wiadomo, zostałem powołany na prezesa tej instytucji. Poza tem w skład prezydium wszedł gen. Kwaśniewski, b. min. prof. Kętrzyński, prof. Rostafiński i autor dzieła p. t. „Przez Palestynę i Syrię” p. Janusz Makarczyk.

— Komitet został założony w rezultacie rozmów, jakie prezydent Nahum Sokolów przeprowadził z prezesem L. g. Morskiej i Kolonjalnej gen. Orlicz-Dreszerem i ze mną. Komitety tego rodzaju istnieją we wszystkich większych państwach. W Ameryce na czele takiego komitetu stoi sen. Borah, we Francji należał do komitetu zgłosił prezydent Doumer, a dziś należą doń

pp. Poincaré, Herriot i wielu innych, w Anglii zasiada w komitecie bohater ostatniej wojny lord Allenby.

— Komitet propalestyński nie jest organizacją polityczną. Interesować nas będzie Palestyna jako całość i rozwój wszystkich narodów ją zamieszkujących. Stojąc na gruncie spraw międzynarodowych z uwagą śledzić będziemy postępy przy budowie Żydowskiej Siedziby Narodowej, przewidzianej w deklaracji Balfoura.

— Palestyna interesuje nas, jako kraj ciekawy dla naszych uczonych i pisarzy, jako rynek zbytu, jako miejsce dokąd wyemigrowało z Polski przeszło sto tysięcy Żydów, wreszcie interesuje nas, jako katolików, jako kraj, gdzie znajdują się miejsca święte drogie naszym sercom.

— Jestem przekonany, że powstanie komitetu propalestyńskiego przyczyni się do zacieśnienia stosunków kulturalnych pomiędzy dwoma odległymi krajami — Polską i Palestyną.

Tłumienie powstania w Chinach

SZANGHAI, 9.1. — Urzędowo donoszą, że wojska rządowe dotarły do punktu na rzece Min położonego o 25 mil od Fu-Czeu. Zajęcia Fu-Czeu należy się spodziewać w najbliższym czasie. Przywódcy powstańców zbiegli już podobno

do Czang - Czou, pozostawiając gen. Tsai-Ting-Kai dla obrony Fu-Czeu. Ludność tego miasta ogarnięta jest paniką, wszystkie sklepy są zamknięte, a ruch całkowicie zamarł.

Hitlerowcy zapominają że dadzą sobie radę z Dollfusem

BERLIN, 9.1. — Dzienniki niemieckie, donosząc o ostatnich zarządzeniach rządu austriackiego przeciwko narodowym socjalistom, w ogłoszonych komentarzach zapowiadają ich fiasco. „Deutsche

Zeitung” pisze, że rząd Dollfussa nie osiągnie swego celu, narodowi socjaliści dowiedli bowiem już, że nie cofną się przed żadnym niebezpieczeństwem.

Makabryczna katastrofa Zawalenie się cmentarza

LONDYN, 9.1. — Tel. wł. — Na cmentarzu w Londonderry, gdzie spoczywają zwłoki kilku świętych irlandzkich, wydarzyła się wczoraj niesamowita katastrofa. Wielki mur, podtrzymujący teren cmentarza kościoła Loag Tower, wznoszący się na wysokość 9 metrów nad poziomem ulicy, runął nagle na

przestrzeni 15 metrów. Pozbawione oparcia masy ziemi, runęły na ulicę wraz z czaszkami ludzkimi i szkieletami oraz deskami rozbitych trumien.

Kilka osób, przechodzących ulicą, zostało poranionych odłamkami rozbitych nagrobków.

Na słabym lodzie Katastrofa auta Foxa

BERLIN, 9.1. Z miejscowości bawarskiej Murnara donoszą, że samochód towarzystwa filmowego Fox, który miał rozpocząć zdjęcia niemieckiego treningu olimpijskiego na jeziorze Staffelsee, za-

tonął z powodu załamania się lodu. Szofer zdażył wyskoczyć przez okno. Po kilku sekundach samochód poszedł na dno w miejscu, gdzie głębokość wynosi 13 metrów.

Pełna tabela

wczorajszego ciągnięcia loterii

I.

Zł. 5.000 na n-ry: 59530 79290.
 Zł. 2.000 na n-ry: 3006 19021 23027
 27875 29686 31401 40692 49388 53077
 60461 64450 75040 81644 94544 96961
 127499 130139 131280 142823 143144
 149064

Zł. 1.000 na n-ry: 25579 32323 35986
 36545 38619 40069 46392 46714 50044
 50858 51996 54976 55150 59866 61195
 61534 65632 73973 74839 75233 75319
 77053 82524 84524 85064 91180 92501
 96407 98788 99494 103119 108407 116346
 120186 122658 131494 141046 151074
 162868 168930.

LOSZY IV-EJ KLASY są jeszcze do nabycia w Szcześliwej Kolekturze KAPTAŁA Katowice, ul. Św. Jana 16 — Król. Huta, Wolności 26. Tam padł pierwszy milion!

II.

Zł. 20.000 na n-ry: 123593 162957.
 Zł. 15.000 na n-ry: 4146 21417.
 Zł. 10.000 na n-ry: 29851 67700.
 Zł. 5.000 na n-ry: 31962 61245 76985
 134770 167144

Po 2.000 zł. na n-ry: 4081 4631 6861
 11685 32717 34619 52100 82810 84990
 95802 97153 97277 105051 145413 161127

Po 1.000 zł. na n-ry: 6802 8601 14155
 17270 19435 39757 41542 41732 40803
 44484 45864 51890 54408 59449 60606
 62129 64171 68104 69702 70636 71192
 85457 88510 97262 100821 106103 110806
 113687 124236 131086 135781 141595
 142960 152955 161552 167673.

Dalszy ciąg na stronie 6-ej.

Pogoda

Pomorze, Wielkopolska, Polska środkowa, wyżyna Małopolska, Śląsk, Podhale i Tatry: chmurno i mgliście z przejaśnieniami w ciągu dnia. Temperatura bez znacznych zmian. Umiarkowane wiatry z kierunków zachodnych.

Pozostałe dzielnice: przeważnie pochmurno i mgliście, miejscami drobne opady. Lekki mroz. Umiarkowane wiatry południowo-zachodnie.

Tak jak w życiu normalnie bywa...

Mur bogaczy zgniótł chałupę nędzarzy

Sąd i paragraf... jakie to inne niż ból i żaloba

Żywo nam jeszcze tkwi w pamięci wielka katastrofa budowlana jaka miała miejsce 12 listopada 1932 roku w Warszawie przy ul. Krochmalnej 57, gdzie na mały, spróchniały drewniany domek zwała się ściana wielkiego śpichlerza browaru „Heberbusch i Schiele”. 300 ton jęczmienia przywaliło gruzy rozbitego w drzazgi domku.

18 osób poniosło śmierć

od zgniecenia cegłami i belkami lub od uduszenia pod ciężarem ziarna.

Straszną tą katastrofą jest obecnie przedmiotem rozprawy sądowej w sądzie okręgowym w Warszawie. Na ławie oskarżonych za siedli, członek zarządu firmy „Heberbusch i Schiele” Henryk Oppenheim, majster piwowarski Czesław Goszczyński oraz pracownik biuro wy browaru Stanisław Czerny.

Są oni oskarżeni o nieumyślne spowodowanie śmierci a broni ich 8 adwokatów. Z aktu oskarżenia wynika, iż biegli zgodnie orzekli, że bez względu na urządzenie w lokalu słodowni co establiło odporność ściany szczyto wej, katastrofa i tak musiałaby na stać, a to z powodu przeciążenia stropów.

Była ona nieumyślona.

Oskarżeni nie przyznają się do winy. Dyr. Oppenheim zasłania się faktem, iż jako dyrektor działu handlowego nie zajmował się zupełnie sprawami technicznymi. Z dalszych jego zeznań wynika, że jeśli chodzi o konstrukcję rozpory w słodowni, która była powodem przyśpieszenia i tak tragicznego przebiegu katastrofy — to nie kto inny jak właśnie on, dyr. Oppenheim wydawał cięsiom polecenie wzmieszenia jej, zresztą bez żadnego planu ani kontroli, a nawet bez znajomości

przepisów budowlanych.

Czynności administracyjne w gmachu przy ul. Krochmalnej oskarżo-

ny dzielił z p. Kazimierzem Schiele, seniorem władz browaru.

W dalszym ciągu oskarżony wyjaśnia, popierając to szeregiem faktów, że w browarze

wszyscy zajmowali się wszystkim;

nie było żadnego podziału formalnego funkcji władz zarządu.

Bezpośrednio po katastrofie przy ul. Krochmalnej był

drugi wypadek z jęczmieniem

w magazynach browaru przy ul. Sowińskiego, gdzie wywożone z ul. Krochmalnej zapasy zawałiły przegniły strop i spadły na niższe kondygnacje śpichlerza.

W rezultacie swych zeznań dyr. Oppenheim zrzuca odpowiedzialność na dyr. Lampęgo.

Skolei wyjaśnienia składa p. Goszczyński stwierdzając, że obowiązki jego w browarze polegały

na wszystkim innym.

oprócz odpowiedzialności za składy jęczmienia. Odpowiedzialność tę zrzuca na dyr. Oppenheima i p. Brożewskiego, jako swego bezpośredniego zwierzchnika.

Tak właśnie — na **przerzucaniu się odpowiedzialnością** —

mijają wszystkie zeznania oskarżonych.

Niewątpliwie na zasadzie wyjaśnień składanych przez oskarżonych sąd mógł sobie już

wyrobić świadomość

o tem, który z oskarżonych w zasadzie ponosił odpowiedzialność za straszną katastrofę, która wydarzyła się owego tragicznego poranka. Nim jednak zapadnie wyrok sądowy i nim z ust przewodni czącego usłyszymy motywy wyroku trudno byłoby dziś definiować winę któregośkolwiek z trzech oskarżonych.

Cóż zresztą może być wiadome wobec tego, że na ławie obrończej zasiada

aż 8-miu adwokatów

a każdy z nich reprezentuje pełną tekę wątków i jego zdaniem niezawodnych argumentów. Adwokaci ci przeważnie bronią dobrego imienia firmy Zjednoczone browary warszawskie p. f. „Heberbusch i Schie-

lle” S-ka Akc.

Nic dziwnego firma ta, która jak zeznał dyr. Oppenheim zatrudnia obecnie 450 robotników i pracowników, wyrabia rocznie 87.000 hektolitrów piwa i obraca rocznie sześcioma milionami kapitału, może sobie pozwolić na wykwalifikowanych i pełnych swady obrońców.

Cóż wobec tych obrońców reprezentować mogli poszkodowani. Przewinęło się ich 9 osób przed trybunałem sądu. Zeznania ich z natury rzeczy musiały być

blade i dla sądu bezdźwięczne.

Adwokaci firmy postarali się, ażeby w porę załatwić wszystko. Do większości poszkodowanych udali się natychmiast po katastrofie.

Blysneli im przed oczami sumami, które dla każdego z tych nędzarzy wydały się ogromnymi i nieosiągalnymi i samą niespełna 100.000 zł. okupiono sobie zmniejszenie winy wobec plejadi tych nieszczęśliwych.

Kto zjawiał się przed sądem wczoraj

w charakterze świadków?

Najpierw Agnieszka Babicka. Prosiła kobietę, w zwyczajnej sukience i szalu na głowie. Mówi, że jest żoną dozorczy tej chałupki która legła w gruzy pod ciężarem murów śpichlerza browarowego. Co pamięta? Tylko swoją krzywdę. Wie, że dostała bardzo małe wynagrodzenie od browaru, że jest teraz jej nędza, że syn, który zarabia niewiele ponad 100 zł. i ma już swoją rodzinę nie może wystarczyć na nią i na męża zupełnie zniechęconego. Ale jest akt notarialny, akt, który mówi że Babicy dostali

przeszło 2.000 zł. odszkodowania, chociaż nie mieli żadnych prawie ruchomości i że na barłogu tylko sypiali w nędznej izdebce. Właściwie w obliczu prawa nicby im się nie należało. Ale browar i tak ich wynagrodził...

Przed krótkami dla świadków staje Jan Babicki, dozorca domu zawałonego, mąż poprzednio zbadałej Agnieszki. Jest to staruszek zgięty wpół, nie wiejący co

jego dzieje.

Z katastrofy też jedynie pamięta to że został zawałony stosami gruzów i desek i że dziś czuje się jeszcze bardzo źle na głowę i nogi. Ale znów adwokat browaru występuje do sądu z pismem, opatrzonym pieczęciami, w którym Jan Babicki

zrzekł się wszelkich pretensji otrzymanego odszkodowania za swe straty.

Kolejno przesłuchani są: Hanina Burgiel, młodzieniec, który w katastrofie odniósł ciężkie obrażenia ciała i dziś jeszcze nie może pracować z powodu polamania obojczyka, Sura Miller, która była sublokatorką w pokoiku, w którym gruz pozabijał gospodarzy, Józef Starosta, również sublokatorka, który odzyskał przytomność dopiero w szpitalu, Ewa Nowakowa, której złowrogie mury browaru zabiły

męża i córke.

Józef Cieśliski, którego brat został zmasakrowany przez gruzy.

Antoni Ambroziak mówi, jak na gło wysadzenie ścian drewnianego domku przez masy gruzu i jęczmienia

wyrzuciło go aż na ulicę.

Wreszcie przed sądem staje Aleksander Sarna. Już przed jego zeznaniem adwokaci zadawali innym świadkom pytania, czy to prawda, że Sarna z odszkodowania wypłaconego mu przez browar kupił sobie sklep, że się ożenił i jest

człowiekiem szczęśliwym.

Popatrzmy na tego szczęśliwego!

Doznał w katastrofie

uszkodzenia czaszki

Jest dziś, jak się mówi potocznie, człowiekiem zupełnie mętłym. Dwa razy trzeba mu powtarzać jednakowe pytania, ażeby zrozumiał co się do niego mówi. Nie pamięta ile dostał od browaru, nie przypomina sobie, ażeby radca prawny firmy Heberbusch i Schiele odwiedzał go w szpitalu, proponując polubowne załatwienie sprawy. Zaprzecza też kategorycznie jakoby był tak bardzo szczęśliwy i posiadał sklep. Niemniej jednak adwokat składa dowód, że

otrzymał on 14.500 zł.

Takich dokumentów adwokaci złożyli jedenaście.

Rozprawę zakończono dość szybko. Każdemu z poszkodowanych zadano tylko po kilka pytań, idących w myśl konkluzji aktu oskarżenia.

Potem prokurator żądał załączenia protokołu sekcji zabitych w katastrofie i protokołu oględzin technicznych gmachu zawałonego do aktów sprawy.

Jutro dowiemy się dalszych rzeczy o tym ciekawym procesie.

W obronie czci... cieżko postrzelona

Śledztwo prowadzone w sprawie strzałów w restauracji Hawelki w Warszawie stwierdziło, że przyczyną krwawego zakończenia biesiady było nieporozumienie między Bętkowskim a Krzewińską, która nie chciała zapłacić fundatorowi za kolację — własnym

Ubezpieczenie marynarzy

Minister opieki społecznej w porozumieniu z ministrem przemysłu i handlu wydał rozporządzenie w sprawie zastosowania ustawy o ubezpieczeniu społecznym do osób zatrudnionych w żegludze morskiej.

Zasadniczo do osób zatrudnionych w żegludze morskiej mają zastosowanie przepisy ustawy o ubezpieczeniu społecznym z dnia 28 go marca 1933 r.

Osoby zatrudnione na statkach polskich oraz osoby zatrudnione przy czynnościach dorywczych, wykonywanych na statkach obcych, ale w obrębie portów polskich podlegają obowiazkowi ubezpieczenia. Obowiązkiem temu podlegają również osoby, wykonywujące na własny rachunek, samodzielnie zawód żeglarski.

Środa

Dziś Agatona
Jutro Higina

ŚLONCE

Wsch. sl. 7.42
Zach. sl. 3.44

Wsch. ks. 1.51
Zach. ks. 10.50

10

STYCZNIA 1934

Zatarg handlowy Niemiecko-Litewski

Niemcy znajdują się w stadium zatargów handlowych z całym szeregiem krajów. Na pierwszy plan wśród tych zatargów pod względem wysokości wzajemnych obrotów wybija się zatarg z Francją, a pod względem ostrości zarządzeń — wojna celna z Finlandią. Obecnie Niemcy stanęły w obliczu nowego zatargu handlowego a mianowicie z Litwą, która, dążąc do ogra-

niczenia przywozu z Niemiec na rzecz przywozu z Anglii, upośledza od dłuższego już czasu import towarów niemieckich, zwłaszcza przy dostawach państwowych.

Wobec tego opinia niemiecka na woltuje, aby to nieprzychylnie ustosunkowanie litewskie do towarów niemieckich Niemcy odpowiedziały zarządzeniami odwetowymi w stosunku do przywozu z Litwy.

Cement polski na rynku Lewantńskim

Po dłuższym pobycie na rynkach Bliskiego Wschodu powrócili do Warszawy przedstawiciele cementowni „Grodziec”, należącej do Zakładów Solvaya i cementowni „Saturn” którzy badali na tamtejszych rynkach możliwości zbytu polskiego cementu.

Przemysłowcy polscy zwiedzili

Egipt, Syrię i Palestynę, gdzie nawiązali bezpośredni kontakt z przedsiębiorcami budowlanymi, które zamierzają zawrzeć z polskimi cementowniami umowę na dostawę 30 tys. ton cementu rocznie. Zdolność konsumcyjna rynku lewantńskiego wynosi około 150 tys. ton cementu rocznie.

Baśń czarodziejska i romans kryminalny

Niezwykłe dzieje państwa Stawiskich

Cała Francja poruszona jest do żywego olbrzymią aferą oszukańcza, jaka miała miejsce w Bayonie. Aferą na której czele stał emigrant rosyjski, finansista i bogacz Stawiski. W związku z tą aferą aresztowano cały szereg wybitnych osobistości.

Z okazji tej afery paryski dziennik „Paris-Midi” podaje szereg nie zmiernie interesujących szczegółów życia żony owego oszusta na wielką miarę, pani Stawiskiej. Dzieje życia tej kobiety przypominają baśń czarodziejską, tak jak dzieje życia jej męża są, właściwie romansem kryminalnym.

Koło roku 1925 w jednym z wielkich magazynów paryskich wśród zastępu manekinów, między którymi były autentyczne księżne rosyjskie i księżniczki gruzińskie, znajdowała się pewna młoda prześliznana dziewczyna, rodowita paryżanka z dobrej mieszczkańskiej rodziny. Nazywała się Violetta.

Violetta opowiadała często swym koleżankom, że ma ogromnie bogatego przyjaciela cudzoziemca. Mówiła, że człowiek ten ma wszelkie zalety, prócz jednej: jest piekielnie zazdrosny. Ponieważ Violetta lubiła się bawić i bywać w lokalach nocnych, a wielka jej uroda przyciągała mężczyzn, więc sceny były nieuniknione.

Pewnego dnia, Violetta zjawiła się w pracy z podbitym okiem. Opowiadała, że wydarzył się jej wypadek samochodowy. Ale bliższym przyjaciółkom zwierzyła się pocięciem:

— Zerwałam z Saszą...

W parę dni potem, Violetta przysłała do magazynu piękniej, niż zwykła ubrana i oświadczyła przyjaciółkom:

Nefortunny narciarz złamał nogę

W Parku Kościuski w Katowicach nagle wczoraj wypadł skomplikowanego złamania nogi, używający sportu narciarskiego, 26-letni Heinz Nehring (Jordana 29). Karetką pogotowia przewieziono nefortunnego narciarza do szpitala miejskiego.

Nehring jest bratem zmarłego onegdaj śmiercią samobójczą Karola Nehringa.

Bezrobotni rozebrali płot na opał

O niezwyklej nędzy, jaka panuje wśród bezrobotnych Król. Huty świadczą między innymi fakt, iż ubiegłej nocy rozebrali oni parkan, okalający teren kopalni Barbara, aby zaspokoić braki w opale. Ma to specjalny posmak, jeśli się weźmie pod uwagę, iż w najbliższej okolicy Król. Huty istnieje kilka kopalń węgla.

Nie korzystający z ustawowego zasiłku bezrobotni, mieli otrzymać po kilka centarów miało nie nadającego się na opał domowy.

Osobiste

W urzędzie stanu cywilnego w Katowicach został wczoraj zawarty związek małżeński sędziego sądu grodzkiego w Katowicach, p. Wacława Stankiewicza z p. Ludmiłą Janiną Kamińską. Ślub kościelny odbędzie się 10 kwietnia w kościele św. Anny w Krakowie.

Młodej parze służy jako starosta weselny vice-prokurator sądu okręgowego, dr. Nowotny.

ciółkom, że związała się z tym, o którego jej poprzedni przyjaciel był tak zazdrosny. Że jest to milioner, sympatyczny, przystojny i inteligentny.

Nazywa się Stawiski.
— Może, go znacie? — pytała swych koleżanek Rosjanek.

Ale nie znały go. Stawiski, wiodocześnie, unikał swych rodaków, mieszkających w Paryżu.

Stawiski był istotnie, dla niej idealnym przyjacielem. U jego boku znalazła tego, czego jej dotychczas brakło: ciepła i opieki.

Violetta, bowiem, przeżyła tra-

60 spraw prasowych przeciwko redaktorowi „Katowitzerki”

W najbliższych dniach znajdzie się na wokandzie sądu katowickiego przed sędzią dr. Fiuczkiem, 20 dalszych spraw karnych przeciwko odpowiedzialnemu redaktorowi „Katowitzer - Zeitung”, Heinzoowi Weberowi, który ma już skazujące wyroki na 44 miesiące więzienia.

Łącznie Weber odpowiada za krótki czas piastowania stanowiska odpowiedzialnego redaktora, w rekordowej liczbie 60 spraw.

Jak już donosiliśmy odpowiadać on będzie z wolnej stopy, bowiem został wypuszczony za kaucją w wysokości 25 tys. zł.

„Oberschlesischer Kurier” Okradziony przez pracownika

Niezwykłe zagadkowej kradzieży dokonano w ostatnich dniach w biurach wydawnictwa „Oberschlesischer Kurier” w Król. Hucie (Rynek 14).

Prawdopodobnie ktoś spośród pracowników wydawnictwa dobrał się przy pomocy podrobionych kluczy do kasy ogniotrwałej, mieszczącej się w pokoju niedostępnym

dla większości pracowników, zabierając stamtąd 579 zł. 80 gr.

Powiadomiona o kradzieży policja wszczęła dochodzenia, które na trafiają na duże trudności powodu odmawiania przez dyrekcję wydawnictwa i kierownika kasy wyjaśnień, któreby doprowadziły na ślad sprawców.

Zwłoki młodego samobójcy

Wczesnym rankiem dnia wczorajszego śpieszący do pracy robotnicy natknęli się na drodze polnej, prowadzącej z Ligoty do Panewnik na skostniałe zwłoki młodego mężczyzny, w pozycji siedzącej. Zarówno trup, jak o ubranie były pokryte warstwą zakrzepłej krwi sączącej się z ran na skroni i czaszce.

Wezwana policja ustaliła, iż jest to 30-letni Gerhard Całapiński z Panewnik.

Zamachu samobójczego dokonał on jeszcze w poniedziałek wieczorem. Broni, którą dokonał samobójstwa przy nim nie znaleziono, jak również nie ustalono dotąd powodu rozpaczliwego kroku.

Dalsze aresztowania przemytników w wielkiej aferze sacharynowej

W dalszym ciągu akcji likwidacyjnej afery sacharynowej przez śląską straż graniczną, aresztowano w Katowicach dwóch synów niejakiego Kantora, kara nego już za przemyt, Józefa i Henryka, jako wmieszanych w aferę.

Sędzia śledczy dr. Stankiewicz, po

przesłuchaniu przytrzymanych zarządził wypuszczenie Henryka na wolną stopę z powodu jego niepełnoletności.

Aresztowania wśród kupców na prowincji trwają nadal, jednak nazwisko tych ostatnich trzymane są dla dobra śledztwa w tajemnicy.

Zemsta bezrobotnych na urzędniku gminnym Niesamowite widowiska na ulicy w Wielkich Piekarach

Mieszkańcy Wielkich Piekar byli onegdaj świadkami skandalicznego zajścia, którego tłem była zemsta osobista kilku bezrobotnych na b. urzędniku gminnego biura pośrednictwa pracy p. Józefie Rynku z W. Piekar (Sobieskiego 8).

Do p. Rynka, dokonującego z ramienia urzędu gminnego w W. Piekarach pomiaru ulicy podeszło 3 mężczyzn, jak się następnie okazało mieszk. W. Piekar Paweł Działach, Edmund Lempka i Gwido Musiolik, ten ostatni obywatel niemiecki i grozić mu pobiciem za rzekome nieuwzględnienie wymienionych przy przydziale pracy czy też zasiłku, przeskoczyli mu w pracy, a nawet zmusili do opuszczenia aparatu niwelacyjnego.

W pewnej chwili Działach dopadł do zaskoczonego tem p. Rynka i wymierzył mu siarczysty policzek.

W obawie przed dalszym biciem schronił się p. Rynek do znajdującego się opodal domu Nr. 29 przy ul. Damrota, w mieszkaniu Julji Nowakowej, gdzie jednak niebawem wytopili go prześladowcy.

Do kuchni, gdzie skrył się p. Rynek, wpadli wszyscy trzej wojownicy usposobieni malkontenci i wykrzykując pod adresem p. Rynka ordynarnie i mienające się do powtórzenia wyzwiska, dopuścili się podobno obrazy Narodu i Państwa Polskiego.

Zajście to przybrałoby może bardziej groźne rozmiary, jednakże w sukurs pośpieszyła p. Rynek policja, która napastników przytrzymała i odprowadziła do aresztu.

W dniu wczorajszym, po ukończeniu dochodzeń, niespokojna trójka została przetransportowana do sądu w Król. Hucie.

gedję rodzinną, która ją, dziewczynę z poważanej rodziny paryskiej, skierowała na taką, oto, drogę.

Tragedja była niecodzienna. Ojciec Violetty zginął na wojnie i matka jej wyszła powtórnie zamaż za człowieka znacznie od niej młodszego. Ojczym był człowiekiem zmiennym w gustach i już po ślubie spostrzegł, że znacznie bardziej podoba mu się pasierbica od żony. Na tem tle wybuchła między matką a córką sceny, i wreszcie, młodziutka Violetta uciekła z domu.

Teraz, oto, gdy napotkała Stawiskiego zdawało jej się, że wreszcie dopłynęła do brzegu. Matka została matką jego dziecka i Stawiski chciał ją poślubić. Ale nie zdażył tego uczynić, aresztowano go za pierwsze jego machinacje i oszustwa.

Violetta nie opuściła go w nieszczęściu. Nie zraziła jej też podejrzana karjera jej ukochanego. Pewnego dnia, zjawiła się na widzenie w więzieniu przepięknie ubrana, płosząc w ramionach nowonarodzone dziecko, spowite w koronki i jedwabie. Wizyta ta zrobiła na wszystkich w więzieniu olbrzymie wrażenie.

Stawiskiemu nie dowiedziano wówczas, przestępstwa. Wydostał się na wolność. Poślubił Violettę. Zamieszkali w Bajonnie.

Pani Stawiska i jej dwoje dzieci opływały w dostatki. Życie tej kobiety u boku męża, którego uwielbiała, podobne było nadal do czarodziejskiej baśni.

Ale życie jej męża nie przestało dalej snuć romansu kryminalnego. Obie powieści jeszcze się nie skończyły. Uważny czytelnik gazet może śledzić ich ciąg dalszy.

Wandale

Zarząd Ogrodów Miejskich w Król. Hucie zawiadomił onegdaj policję, że nieznanymi sprawcami uszkodzili wzgl. potamali kilka drzewek przy ul. Mickiewicza. Sprawców tego zuchwałstwa nie ujęto.

Jest to jeszcze jeden dowód skandalicznego wprost zdżyczenia pewnych jednostek.

Zasłabł

Przechodnie znaleźli onegdaj pod budynkiem urzędu skarbowego w Król. Hucie przy ul. d-ra Rostka skostniałego, strasznie wynędzniałego mężczyznę, który dawał słabe oznaki życia.

Ofiarę głodu przewieziono do szpitala miejskiego, gdzie mimo za biegów lekarskich dotąd nie odzyskała przytomności.

Wobec braku dokumentów nie zdołano ustalić nazwiska nieszczęśliwego.

Króliki

pożywienie - biedoty

Wczorajszej nocy dokonano włamania do chlewików Pawła Hajde i Piotra Słosarka przy ul. Macieja w Radzionkowie. Lupem nieznanego sprawcy stało się 11 królików.

Kradzieży dokonano napewno z głodu, gdyż pomoc dla bezrobotnych w tej gminie mocno szwankuje.

Trochę lepiej niż... chiński kulis

Jak żyje robotnik polski

Cyfry, które mówią aż zawiele...

Aby żyć i móc pracować — dwie przedewszystkiem rzeczy są nieodzowne:

odżywianie się i dach nad głową.

Od tego zaczyna się dopiero dalsza możliwość zaspakajania najpotrzebniejszych wymogów kulturalnych, ewentualnie założenia rodziny i t. d.

W różnych krajach różnie sprawa ta przedstawia się, świadcząc jednocześnie o poziomie zarobków i ogólnych warunkach bytowania mas pracowniczych w tych krajach.

Najmiarodajniejsze pod tym względem informacje podaje Międzynarodowe Biuro Pracy, które ostatnio ogłosiło dane, odnośnie budżetów rodzin robotniczych w niektórych państwach.

Z publikacji tej dowiadujemy się, że robotnik polski wydaje na życie 63,2 proc. swoich zarobków, a amerykański tylko 33,4 proc.

Świadczy to o tem, że robotnik polski zarabia tak mało, iż musi wydać prawie dwie trzecie swych zarobków.

żeby nie być głodnym i móc pracować.

Natomiast koszt komornego wypadu odwrotnie. Najwięcej na komorne wydaje robotnik amerykański, mianowicie 27,8 proc., a najmniej polski — gdyż zaledwie 6,6 proc.

Pomiędzy robotnikiem polskim a amerykańskim stoją robotnicy szeregu innych krajów, jak Holandji, Szwecji, Danji, Niemiec i t. d.

Za robotnikiem polskim z 16 podanych przez Międzynarodowe Biuro Pracy państw stoi... robotnik chiński t. zw. kulis.

Z cyfr przytoczonych wynika, że robotnik polski, wydając na życie 63,2 proc. swych zarobków, na komorne 6,6 proc., a na odzież 12,9 proc., — na inne cele wydać może najwyżej 17,3

proc. swych skromnych zarobków.

Nic dziwnego, że w tych warunkach trudno jest mówić o normalnym rozwoju rodziny robotniczej w Polsce nie tylko pod względem kulturalnym i obyczajowym,

ale nawet fizycznym.

Do ścisłości dodajmy, że państwami, co do których pod tym względem zebrano dane Międzynarodowe Biuro Pracy, — są: St. Zjednoczone, Niemcy, Szwajcaria, Norwegia, Szwecja, Irlandja, Estonia, Finlandja, Indje, Chiny i Polska.

140 tysięcy członków Z. Z. Z. reprezentowali delegaci na kongresie

W uzupełnieniu naszej wiadomości o obradach kongresu ZZZ, dowiadujemy się, że kongres był obsesany przez 300 delegatów, reprezentujących związki zawodowe wszystkich galezi przemysłu zrzeszone w ZZZ, jednoczące obecnie, według sprawozdania 140 tys. członków. W ciągu więc zgorą dwóch lat, przyrost członków wynosi w ZZZ 100 tysięcy.

Pierwszy dzień obrad poświęcony był sprawozdaniom, drugi zaś dyskusji programowej. Zapoczątkował ją

Falszerze monet

Policja miejscowego posterunku przytrzymała w Chropaczowie Romana Lubojarńskiego i Jana Gawlika z Świętochłowic (Piłsudskiego 8) pod zarzutem rozpowszechniania fałszywych monet 1-złotowych.

W czasie rewizji osobistej znaleziono u przytrzymanych większą ilość fałszyfkatów oraz formy fałszerskie, w mieszanin zaś znaleziono resztkę urządzenia prymitywnego warsztatu fałszerskiego i stop, z którego sporządzali odlew.

Pech przemytników

Powracających wczorajszego wieczora przez zieloną granicę pod Brzozowicami do Król. Huty Edwarda Cierpiała (Mickiewicza 10) i Karola Geroka (Łukaszczyka 8) zauważyli strażnicy, polecając im wykazać się dokumentami oraz przedstawić zawartość pakunków. Było tam 12 kilo pięknych pomarańcz, na których widok strażnikom aż ślinka szła do ust.

Obowiązek jednak swój wypełnili, przekazując owoce wraz z przemytnikami do urzędu celnego w Brzezach Śląskich.

Samowola fabryki „Fitznera” Wpłacano niższe stawki zarobkowe

Od dłuższego czasu istniał targ zarobkowy między dyrekcją, a załogą robotniczą fabryki „Fitznera” w Siemianowicach. Dyrekcja tej fabryki mimo istnienia umowy zarobkowej, wypłacała robotnikom o wiele niższe stawki, niż przewidziane taryfą.

Sprawę skierowano do komisarzy demobilizacyjnego, który z kolei przekazał ją do rozpatrzenia komisji pojednawczo - arbitrażowej.

Wydane wczoraj orzeczenie nakłada na dyrekcję obowiązek do-

placenia różnicy należności wstecz od 1 września ub. r.

Ponieważ dyrekcja odrzuciła to orzeczenie nabierze ono mocy prawnej dopiero po zatwierdzeniu go przez ministra opieki społecznej.

Fabryka „Fitznera” otrzymała, jak się dowiadujemy, w tych dniach większe zamówienia rządowe, dzięki czemu ma zapewniony pełny ruch na przeciąg 5-ciu miesięcy.

Jeszcze dość łatwowiernych na świecie Bezczelne cyganki - oszustki osiadły za kraty

Przed kilkoma dniami odwiedziły mieszkanie małżonków Alojzego i Marty Trzonków w W. Hajdukach (Sobieskiego 16) dwie cyganki, jak się okazało obozujące pod Czeladzią siostry Kwiatkowskie, 26-letnia Stanisława i 24-letnia Zofia.

Jak to zwykle bywa, opowiedziały cyganki zabobonnym małżonkom

niesamowite historie

o ich przyszłości, o opetaniu ich przez złe duchy, o nieszczęściach, które ich będą trapić i inne niestworzone sprawy, czem Trzonkowie przejęli się do tego stopnia, że

poprosili o radę.

Na to tylko czekały spryciarki. To też z „nabożeństwem” znanym tylko cygankom zajęły się do

„odwrócenia nieszczęść”,

żądając przedewszystkiem pieniędzy i jeszcze raz pieniędzy, z którymi należy

o północy pójść na cmentarz i złożyć je w brudnej koszuli pana Trzonka.

Trzonkowie uczynili zadość „czarowinym wymysłom” cyganiek, złożyli całą posiadana gotówkę w kwocie 20 zł., dali jąo kurze, nową koszulę i inne jeszcze przedmioty, z którymi cyganki opuściły

dom łatwowiernych Trzonków, by więcej nie powrócić.

Sprytne cyganki oświadczyły na pożegnanie, że nie należy żałować wynoszonych przez nie przedmiotów i pieniędzy, gdyż w przeciwnym razie

czary nie będą tak skuteczne.

Aż onegdaj znalazł się ktoś bardziej śmiały od Trzonków i wybił im z głowy niemądre bzdury cyganiek.

Niedowierzając jeszcze zupełnie słowom przygodnego doradcy udali się Trzonkowie na policję, gdzie złożyli obszernie zeznanie.

Na tej podstawie zostały cyganki - oszustki niety i w dniu wczorajszym powędrowały do sądu w Król. Hucie, gdzie ich za to czeka sprawiedliwa nagroda w postaci kilku miesięcy paki.

Czy wyrok skazujący będzie nauką dla cyganiek — bardzo wątpimy.

Zerwana lina stalowa przyczyną nieszczęśliwego wypadku

Na kopalni Maks w Michałowicach zerwała się na jednej z pochylni lina stalowa i przesuwający się po niej wózek z węgiem stoczył się w dół, uderzając po drodze nadręczacza, Jana Wał-

ra, tak nieszczęśliwie, że ten ciężko kontuzjowany padł bezprzytomny.

W stanie beznadziejnym odstawiono go do szpitala.

Pechowe bale komorników Złodzieje wykorzystają każdą okazję

Rok rocznie komornicy sądowi Śląska urządzają tradycyjny bal. Prześladuje ich jednak jakiś dziwny pech, bowiem zawsze w noc balową mieszka nie któregoś z komorników pada ofiara włamywacza.

Również w czasie ostatniej zabawy dokonano włamania do biura komorni-

referat prezesa ZZZ, inż. Moraczewskiego.

Po uchwaleniu też programowych kongres dokonał wyboru nowych członków centralnego wydziału, do którego weszli ze Śląska pos. Kapuściński, prezes metalowców, Rogacki i sekretarz związku górników, Felliks, a do rady naczelnej wszedł ze Śląska pos. Piechoczek.

Po kongresie odbyło się posiedzenie rady naczelnej poświęconej sprawom organizacyjnym.

ka sądowego Strycharczyka zamieszkałego przy ul. Plebiscytowej. Łup złodzieja był nikły, bowiem znalazł tylko znaczki pocztowe na 40 zł. i 5 zł. gotówka.

O kradzież podejrzany jest syn jednego z komorników który dokonał włamania w roku ubiegłym.

Rozoczał wy czyn pocztowca pod wpływem rozstroju nerwowego

Mieszkańcy podmiejskiej kolonii Kochłowic zostali wczorajszego przedpołudnia zaalarmowani dwoma strzałami. W ogródkach działkowych znaleziono zwłoki młodego mężczyzny, 30-letniego Tomasza Arlika, konduktora ambulansów pocztowych z Król. Huty (Cmentarna 13) który dwoma strzałami w skroń pozbawił się życia.

Jak ustalono, przyczyną śmierci był ty dokuczliwe cierpienia reumatyczne,

które przyprawiły ś. p. Arlika o rostrój nerwowy.

Wiadomość o tragicznej śmierci wywołała w gronie najbliższych znajomych, przełożonych i kolegów Arlika szczery żal, ponieważ zmarły cieszył się ogólną sympatią.

Szczególnie dotkliwie odczuła ten cios rodzina, której denat był jedynym żywicielem.

Rozpalone koryto z metalem poparzyło ciężko hutnika

Wczorajszego przedpołudnia w oddziale walcowni średniej, huty „Pokój” w Nowym Bytomiu miał miejsce tragiczny wypadek przy pracy.

Ruchome koryto, przez które przeciekał płynny metal z wysokich pieców, uderzyło rozpaloną krawędzią robotnika Maksymiliana Pstroka, którego wobec niezwykle ciężkiego poparzenia w stanie beznadziejnym przewie-

ziono do szpitala hutniczego.

Ofiara wypadku, mimo natychmiastowych zabiegów lekarskich, dotąd przytomności nie odzyskała i słaba istnieje nadzieja utrzymania Pstroki przy życiu.

Twardy sen

Nejeden spędzający nocę bezsenno pozazdrościłby snu panu Franciszkowi Gruszcze, właścicielowi kiosku spożywczego-tytoniowego w Piaśnikach.

Onegdaj w nocy włamali się do kiosku jacyś spryciarze, którzy nie wiedząc o tem, że nocuje tam Gruszka, zachowywali się dość nieostroźnie, bowiem rozbili zamek przy szufladzie, którą opróżnili z gotówki w kwocie 103 zł. oraz zaopatrzyli się w papierosy na drogie.

BOGDAN LOT

Jasnowłosa Szatan

51

Powieść sensacyjna z życia współczesnego

STRESZCZENIE POCZĄTKU POWIEŚCI.

Bezrobotny, Jan Walczak, włamuje się nocną porą do grobowca rodzinnego Hartenów, z zamiarem skradzenia zmarłego w przeddzień Ryszardowi Hartenowi brylantowego pierścienia. W chwili, gdy odbił wielki trumny, Ryszard Harten który został pochowany w letargu, odzyskuje przytomność i zwierza się swemu wyhawcy że w grobowcu są zakopane skarby bezcennej wartości. Idąc za wskazówkami Hartena, Walczak rozkopuje ziemię w grobowcu i znajduje metalową skrzynię, wypełnioną klejnotami. Oba zabierała część skarbów i opuszczała grobowiec. Harten nie wraca jednak do domu, okazuje się bowiem, że to jego żona wspólnie ze swoim kochankiem, doktorem Grantem, pochowała go żywcem, gdy zapadł w letarg. Minęły trzy miesiące po tych wypadkach. Ryszard Harten był w Ameryce gdzie przybrał nazwisko Roberta Inka i postarał się o przedstawicielstwo na Polskę wielkiej firmy samochodowej, do którego zaangażował Walczaka na kierownika warsztatów, z pensją 1.000 zł miesięcznie.

Po pewnym czasie — Walczak poznał Ritę Hartenową i zostaje jej kochankiem.

Hartenowa kupiła sobie wille w Alejach Ujazdowskich i wprowadziła się tam. W willi tej został zamordowany pewnej nocy dr. Grant.

O morderstwo został osadzony Walczak, którego sąd skazał na 2 lata więzienia. Podczas procesu Harten nawiązuje znajomość z Ritą.

Pewnego dnia zglizna się do Hartena jakiś młodzieniec i prosi o posadę. Ryszard poznaje w nim swego syna z pierwszego małżeństwa, lecz — oczywiście — nie zdradza swego incognito.

Syn wyznaje mu iż przyjechał z Rosji wraz z wujem Zubowem odnieść skarby po zmarłym ojcu.

Namówiony przez Mikołaja Zubowa, Julian wkłada się do sypialni Rity, by zdobyć plany, jednak Rity się budzi. Wówczas Julian mówi jej, że jest synem Ryszarda z pierwszego małżeństwa, poczem ucieka.

Przy pomocy „Błędego Józka” Walczak ucieka z więzienia i przychodzi nazajutrz do Rity, która mu jednak oświadcza, iż wszystko między nimi skończone.

Harten udaje się wraz z Ritą do grobowca, by zdobyć skarb. W grobowcu jednak rozlegają się jakieś tajemnicze głosy, wobec czego oboje opuszczają cmentarz. Na ulicy czeka na nich tasama taksówka kierowana przez „Błędego Józka”. Między Ritą a Ryszardem wynika nagle nieporozumienie. Rity postanawia sama wybadać „Błędego Józka” i umawia się z nim, by przyjechał po nią nazajutrz. Następnego dnia udaje się do swej sypialni i nagle — słyszy w sąsiednim buduarze jakieś kroki.

...O...:

— Boże, Boże, jaka straszna willa... — powtarzała poblądniętymi wargami, oczekując niecierpliwie zjawienia się służby.

Wreszcie drzwi się otworzyły i na progu stała zaspana pokojówka.

Dziewczyna była niemniej przerażona od swej pani, co moż-

na było poznać od razu po jej szeroko rozwartych oczach i po wystraszonym minie.

— Czy to pani dzwoniła?

— Tak, Jadziu... Zdaje się, że ktoś jest w buduarze...!

— Mój Boże... — jęknęła pokojówka. — Ja właśnie słyszałam, że ktoś lazi po pokojach...

— Trzeba tam zairzeć... — szepnęła Rita, szukając w szufladce rewolweru.

— Ja się boję, ja tam nie pójdę...

— Pójdziemy razem... — odparła młoda kobieta, odsuwając bezpiecznik browninga.

Trzymając w prawej ręce broń gotową do strzału, lewą otworzyła szeroko drzwi od buduaru i przekreśliła kontakt.

Potem rozejrzała się szybko dokoła.

Nie podejrzanego jednak nie zauważyła, wobec czego śmielej już weszła do wnętrza, zaglądając do szafy, za tapczan i do innych zakamarków, gdzie ktoś mógłby się ukryć. Następnie podeszła do okna, które było jednak zamknięte od wewnątrz.

Wzruszyła ramionami:

— A może mi się zdawało, że słyszę jakieś kroki? — rzekła jakby do siebie.

— Nie, nie, proszę pani... — zaprzeczyła dziewczyna drżącym głosem. — Tu ktoś był, bo ja też słyszałam... Tylko, że zło dziej pewno już uciekł...

— Którędy? Przecie okno za mknęte, a na schodach byłby się spotkał z toba...

Mówiąc to, Rita rozejrzała się ponownie dokoła i wzrok jej padł na skrawek zapisanego papieru, leżącego na stoliku.

Zaciekawiona, wzięła go do ręki i nagle z ust jej wydobył się okrzyk przerażenia.

Poruszyła bezdźwięcznie wargami, jakby chciała coś jeszcze powiedzieć, ale nerwy odmówiły jej posłuszeństwa i Rita osunęła się zemdlna na podłogę.

W zaciśniętej kurczowo ręce trzymała kartkę, na której były wypisane świeżym atramentem następujące słowa:

„Strzeż się!.. Umarli żyją i pragną zemsty”...

ROZDZIAŁ XXXIX

Zagadka

Gdy Hartenowa otworzyła oczy, ujrzała pochylona nad sobą jakąś nieznaną twarz.

Uniosła się z trudem na łokciach i zapytała słabym głosem:

— Co się ze mną dzieje? Kim

pan jest?

— Jestem lekarzem... Proszę leżeć spokojnie, o tak... Jak się pani czuje?

— Złe... W głowie coś mi szumi, a przed oczami migocą światełka...

— Nie groźnego. Za kilka minut przyjdzie pani zupełnie do siebie... — odpowiedział lekarz, badając puls młodej kobiety.

— Kto pana zawezwał? — odezwała się Rita po chwili.

— Ja, proszę pani... — rozległ się głos pokojówki. — Nie wiedziałam, co zrobić, jak pani upadła na podłogę, więc zatelefonowałam po pana doktora.

— Wypadek omdlenia był wyjątkowo ciężki... — rzekł lekarz. — Czy pani przestraszyła się czegoś? Bo tak poinformowała mnie pokojówka...

— Tak, panie doktorze... Przestraszyłam się bardzo...

Przez twarz Rity przebiegł cień niepokoju.

Poczęła wodzić zamglonym wzrokiem dokoła siebie, jakby czegoś szukała.

— Jadziu!.. — zawołała po chwili.

— Słucham pania...

— Gdzie jest ta kartka?.. Wiesz, ta którą przedtem czytałam.

— Nie wiem... — odparła dziewczyna, wzruszając ramionami.

— Poszukaj w buduarze, mo że tam została...

Lekarz posiedział jeszcze kilka minut, poczem pożegnał się i wyszedł, zalecając pacjentce spokój.

Rita słuchała jego słów z widocznym roztargnieniem, czekała bowiem z niecierpliwością na powrót Jadzi, która też zjawiała się po pewnym czasie w sypialni z mocno zatroskaną miną.

— No, i co? — zwróciła się do niej Hartenowa. — Znalazłaś?

— Nie, proszę pani... Pani ma na myśli tę kartkę, która leżała w buduarze na stoliku, prawda?

— Tak, tak... I niema tam jej?

— Nie...

— Poszukaj jej tutaj... Na stoliku... Pod łóżkiem... Gdzie ona się mogła zawierzyć? — denerwowała się Rita coraz więcej.

Wszystkie jednak poszukiwania okazały się bezskuteczne.

Zmęczona i złamana na duchu, opadła Hartenowa ciężko na poduszki, drżąc z silnego wzburzenia.

Próbowała drogą logicznego rozumowania rozwiązać niesamowitą zagadkę, wysiłki ten-

nie doprowadził ją jednak do niczego, budząc w niej raczej coraz to nowe wątpliwości.

Kto napisał ową kartkę, podrabiając do złudzenia charakter pisma zmarłego jej męża? — oto pytanie, które drażyło bolesnym świdem mózgu Rity...

I w jakim celu to uczynił tajemniczy sprawca, który dostał się do buduaru i uciekł stąd w sposób, nie dający się wytłumażyć zdrowym rozsądkiem?

„Strzeż się... Umarli żyją i pragną zemsty”...

Groźne te słowa nie wychodziły z pamięci młodej kobiety, wzbudzając w niej paniczny lęk przed nieuchwytnym nieszczęściem, które już od pewnego czasu zdawało krążyć nad nią, jak jakiś posępny, zły ptak, szukający żeru.

Z cichym żalem pomyślała też raz Rita o swoim dawnym, spokojnym życiu przy boku Ryszarda.

Wszystko ułożyłoby się zapewne dobrze i trwałoby po dziś dzień, gdyby nie poznała doktora Granta.

Od pierwszej niemal chwili ich znajomości, Hartenową opłatały jakieś złe moce, wciągając ją w coraz to inne, w coraz niebezpieczniejsze gry.

Pierwszy kochanek i — pierwsza w życiu kradzież... Namówiona przez Granta, skradła Rita swemu mężowi z kasy dwadzieścia tysięcy złotych, o co Harten osadził swego zaufanego go kasjera, który następnie popełnił samobójstwo...

A potem — czyn najstraszniejszy, spędzający sen z powiek po dziś dzień — pochowała nie męża w letargu...

Na tem ogniwie nie kończy się jednak bynajmniej łańcuch nieszczęść, oplatający Hartenową... Bo oto później następuje tajemnicza śmierć doktora Granta w jej sypialni, skazanie Walczaka, a potem — owe drobne napozór wypadki, które narazie kielkują gdzieś w ukryciu i urosną z czasem do rozmiarów tragedji.

— Jakie to wszystko straszne, jakie potwornie ciężkie do zniesienia... — szepcze teraz kobieta, przewracając się z boku na bok.

Pokojówka nachyla się nad nią i pyta:

— Czy pani mnie wołała?

— Nie, Jadziu... Ale nie zostawiaj mnie samej... Prześpij się na tapczaniku, dobrze?..

— Dobrze, proszę pani...

(Dalszy ciąg jutro).

Jak powstaje wybuch w kopalni węgla

Na marginesie katastrofy „Nelsona”

Wstrzasająca katastrofa w kopalni Nelson nie była, wbrew temu co pisano największą katastrofą górniczą świata. Największą była katastrofa w kopalni Courriera w r. 1906, której ofiarą padło 1100 ludzi, większą była katastrofa kopalni Raudboda z 348 śmiertelnymi ofiarami i katastrofa na kopalni Reden (w zagłębiu Saary) ze 150 zabitymi. Mimo to, choć nie posiada smutnej palmy pierwszeństwa, przeraża nas swoim ogromem zniszczenia.

Co było jej powodem?

Nadmieniano o eksplozji dynamitu chcąc, zdaje się złożyć ją na karb siły wyższej. Wobec rozmiarów katastrofy jest to mało prawdopodobne. Sądząc z innych jeszcze okoliczności przyczyną katastrofy była eksplozja gazów kopalnianych, względnie pyłu węglowego. W obu wypadkach winę ponoszą władze kierownicze kopalni, które zaniedbały kontroli. Przy dzisiejszym bowiem stanie techniki kopalnianej katastrofa o tych rozmiarach jest tylko wynikiem niedbalstwa.

W jaki sposób powstaje wybuch w kopalni węgla?

Pierwszym warunkiem jest nagromadzenie gazów kopalnianych. Najważniejszym tego składnikiem

jest metan, gaz błotny, który tworzy się z rozkładu substancji organicznych, bez dostępu powietrza. W kopalniach tworzy się stale i jako lżejszy od powietrza, gromadzi się w górnych częściach kopalni.

Metan mieszając się z powietrzem tworzy silnie wybuchową mieszaninę w stężeniu 5—14 proc. metanu. Najbardziej niebezpieczna jest mieszanina zawierająca 9 i pół proc. metanu, ponieważ przy tym stosunku tlen powietrza wystarcza do zapalenia całej mieszaniny. Spalając się w temperaturze 1500—2650 stopni Celsjusza powiększają gazy w jednej chwili dziesięciokrotnie swą objętość i stąd pochodzi ich siła niszczenia. Prócz tego, po wybuchu tworzą się trujące gazy, głównie tlenek węgla, który zatrąwa pozostałych przy życiu.

Nagromadzeniu metanu w powietrzu zapobiegają kopalnie przez wentylację. Potężne instalacje wentylacyjne w nowoczesnych kopalniach potrafią w krótkim czasie wypluć duże ilości metanu. Należy tylko systematycznie kontrolować skład powietrza w poszczególnych odcinkach kopalni. Zadanie to ułatwiają proste aparaty, które automatycznie rejestrują zanieczyszczenie powietrza metanem.

Równie niebezpiecznym, jak metan, jest pył węglowy. Największa katastrofa górnicza świata w kopalni Courriera powstała właśnie wskutek wybuchu pyłu węglowego.

Nie każdy pył węglowy zdolny jest do eksplozji: tylko ten, który przy ogrzaniu wydziela gazy palne i to więcej niż 12 proc. swej objętości. Ponadto pył musi być wysuszony, bo wilgotny nie eksploduje.

Tworzeniu pyłu węglowego zapobiega się w różny sposób: zastępuje się, o ile to możliwe, dynamit maszynami, zlewa się wodą miej-

scą zagrożone i rozpyla się pył kamienny w powietrzu dla zapobieżenia nadmiernemu nagromadzeniu pyłu węglowego.

Ten ostatni sposób ma dziś największe zastosowanie. Stosują go wszystkie kopalnie, m. in. w Polsce. Ujemną jego stroną jest szkodliwość pyłu kamiennego dla ludzi, gdyż rani płuca. Ale jako środek zapobiegający wybuchom jest doskonały.

Działanie jego polega na tem, że w razie zapalenia odbiera cząstkom węgla tyle ciepła, że eksplozja nie może się dalej rozszerzać. 10 kg. pyłu zabezpiecza przestrzeń o promieniu 10 mtr. przed wybuchem. Pył kamienny działa tylko wtedy, jeśli jest suchy i delikatny.

Aby powstał wybuch, materiał palny, gazy, lub pył węglowy, muszą się od czegoś zapalić. Statystyka prowadzona od r. 1900—1920 wykazała, że w 70 proc. wszystkich eksplozji przyczyną zapalenia była lampka górnicza. Oczywiście lampka nowoczesna zabezpieczająca przed wybuchem, Davy'ego, wprowadzona do górnictwa od r. 1815.

Jest to lampka gazowa, acetylenowa lub benzynowa, chroniona siatką miedzianą. Dzięki temu gazy na zewnątrz lampy nie ogrzewają się do niebezpiecznej temperatury i płomień nie przeskakuje. Zdarzają się jednak wypadki rozbicia dolnego klosza szklanego lub lekkomyślnego otwierania lampy, a wtedy, jeśli istnieją ku temu warunki, następuje wybuch. Dlatego też ostatnio zastępuje się powszechnie lampy gazowe Davy'ego, lampami elektrycznymi, które nie przedstawiają już żadnego niebezpieczeństwa.

Kilka ostatnich katastrof wynikało z zapalenia od iskry elektrycznej. Elektryfikacja kopalni w dziale maszynowym stworzyła nowe

źródło wybuchów. Iskra elektryczna, tworząca się stale przy pracy motorów łatwo zapala gazy lub pył węglowy, gdyż posiada wysoką temperaturę. Jest więc bardzo niebezpieczna.

Motory elektryczne w kopalniach powinny być zaopatrzone w specjalne ochraniacze, w kopalniach zaś węgla nie powinno się ich wogóle używać. Zastępują je doskonałe maszyny pędzone ściętnionem powietrzem.

W końcu wybuch przenosi się często z miejsca, gdzie zapomocą dynamitu rozsada się nowe pokłady. Zastępuje się też coraz częściej dynamit powietrzem ściętnionem i maszynami wiertniczymi, które usuwają niebezpieczeństwo eksplozji. Polewanie węgla wodą w zagrożonych miejscach i rozpylanie pyłu kamiennego w miejscu kruszenia skał zapobiega dalszym groźnym następstwom.

Wracając do katastrofy Nelsona, to powstała ona prawdopodobnie wskutek eksplozji gazów. Świadczy o tem siła eksplozji i szybkość rozprzestrzeniania się wybuchu. Potem zapalił się pył węglowy, który przy dostatecznym dostępie powietrza obejmuje coraz to nowe odcinki kopalni.

Wskutek czego nastąpił wybuch, trudno ustalić. Jest to jednak sprawa drugorzędna. Zasadniczą przyczyną było to, że dopuszczono do nadmiernego nagromadzenia się gazów kopalnianych. Widocznie albo wentylacja była nieodpowiednia, albo też kontrola urzędowa analitycznych nie była staranna. Kosztowało to 144 ludzi życie.

Słusznie domagają się w Czechosłowacji upaństwowienia kopalni węgla. Przedsiębiorcy prywatni, którzy wykazali tak karygodną lekkomyślność w kontroli warunków bezpieczeństwa, powinni być oddani pod kuratelę społeczeństwa.

L. Ch.

REPERTUAR TEATRU POLSKIEGO

Środa, 10.1 o godz. 20 „Trójka hulajska”.

Czwartek, 11.1 o g. 20 „Chcę właśnie Ciebie” (premiera).

Sobota, 13.1 o g. 20 „Chcę właśnie Ciebie”.

TEATR DLA BEZROBOTNYCH W TARN. GÓRACH

W piątek, 12 b. m. Teatr Polski wyjeżdża do Tarn. Gór, gdzie w sali Domu Ludowego odegra „Betleem Polskie” jako widowisko dla bezrobotnych.

RADIO

KATOWICE. Środa 10 stycznia.

7:00: Sygnał czasu 7:20: Muzyka (płyty). 7:55: Chwilka gospodarstwa domowego. 11:50: Wiadomości bieżące. 11:57: Sygnał czasu i hejnał z Krakowa. 12:05: Muzyka (płyty) i wiad. meteorologiczne. 15:20: Wiadomości gospod. eksportowe i gospodarcze. 15:40: Recital fortepianowy. 16:10: Program dla dzieci. Pogawędka p. t. „Najmniejsza część świata” i Piosenki. 16:40: Skrzynka pocztowa. 16:55: Koncert chóru „Harfa”. 17:20: Recital wiołenczelowy. 17:50: Muzyka (płyty). 18:00: Odczyt z cyklu „Medycyna i sztuka starożytnej Grecji” p. t. „Pindor”. 18:20: „Ruch w interesie” — lekki reportaż muzyczny z życia kupieckiego. 19:05: Rozmaitości. 19:10: „Nasol Pommel, Capri i wycieczka na Wezuwiusz”. 19:25: „Kwadran o literaturze bułgarskiej”. 19:40: Wiadomości sportowe. 20:00: Koncert orkiestry symfonicznej z udz. Janiny Głuzińskiej-Mekuszewskiej — sop. 21:00: Felieton p. t. „Marmurowa elegia”. 21:15: Recital skrzypcowy. 22:00: Odczyt w jęz. esperanto p. t. „Sporty zimowe w Polsce”. 22:20: Muzyka taneczna z Warszawy.

W Beskidach na narty-dancing!

Krak. Biuro Podróży „Escopol” urzędza w dniach 12, 13 i 14 b. m. bardzo urozmaiconą wycieczkę do Szczyrku (koło Bielska), uroczej górskiej miejscowości klimatycznej w Beskidzie polskim!

Wycieczka ta wyjedzie z Katowic koleją do Bielska, skąd oczekująciami autobusami do Szczyrku, zwiedzając w drodze uzdrowisko Bystre na Śląsku!

Wycieczka podzielona zostaje na dwie grupy, pierwszą z okresem trwania wycieczki **trzydniowym** oraz drugą z okresem trwania **dwudniowym**. Wyjazd grupy pierwszej z Katowic w dniu 12 b. m., grupy drugiej w dniu 13 b. m. pociągiem poniedziałkowym, powrót całej wycieczki do Katowic w dn. 14 b. m. pociągiem nocnym wzgl. w dniu 15 b. m. (na życzenie) pociągiem rannym!

Wszystkie miejsca zarówno w wagonach, jak i autobusach numerowane i zarezerwowane!

Podczas trwania tej imprezy odbędą się wielce urozmaicone i ciekawe wycieczki narciarskie i zwy-

kie w Beskidach, na Klimczok, Magórze i Skrzyczne jak również bardzo interesujący wyścig narciarski w biegu rozstawnym pod protektorem Związku Przyjaciół Beskidów w Bielsku!

Koszt uczestnictwa obejmujący: przejazdy kolejowe i autobusowe w obie strony pełne i wykwinne utrzymanie oraz pobyt w pensjonacie, Dancingi z opłaconymi konsumpcjami, opłata taksy klimatycznej, wszelkie opłaty publiczne, przewodnicy w wycieczkach i t. d. wynosi dla uczestników wycieczki **trzydniowej** zł. 30.— dla uczestników wycieczki **dwudniowej** zł. 25.— od osoby.

Do cen powyższych doliczona zostaje ponadto karta uczestnictwa w cenie zł. 3,50 od osoby! Wszelkie informacje oraz zgłoszenia wyłączenie w Biurze Podróży „Escopol” Kraków Rynek Gł. L. 5. telefon 125-93 dla uczestników z Katowic, Sosnowca i Bedzina w Katowicach „Orbis” Rynek, telefon 872.

Zgłoszenia DRORNF

ZAGUBIONA karte cyrkulacyjną na nazwisko Małgorzaty Wilczek z Rudy śl. unieważniam. Osoby, które kartę znalazły, zechcą zwrócić w komisariacie policyjnym 03.

SPRZEDAM 6-morgowy grunt z murowanymi zabudowaniami gospodarczymi krytymi paną oraz 6-pokojowym domem mieszkalnym, szopami, stodołami, chlewami itp. Zgłoszenia u nacz. gminy w Olszynie lub pisemnie do Pawła Irenka, Olszyna poczta Herby Śląskie, pow. Lublinita.

DWA ROWERY UŻYWANE jednak w dobrym stanie męski i damski sprzedam tanio za gotówkę. Jan Michalik, Lublinita ul. Podmiejska 4

ZA WEKSLE przezemnie wystawione a przez Jana Kluczkę żyrowane nie odpowiadam. Feliks Lehman, Katowice, Prasnów

ZASTĘPSTWO — agentura przyjmie na G. Śląsk i b. Kongresówkę Edmund Sieroi, Michałkowice, woj. Śląskie, ul. Szkolna 12.

HOMEOPATA StawiarSKI, Ochojec koło Katowic, ul. Wolności 38 udz. dla porad i leczy wszystkie choroby. Godziny przyjęć: 14—19, niedziele i święta 8—10.

ABONAMENTY miesięczne w administracji w zł. 2,50 zagranicą zł. 5,50

CPNY OGLEOSZPN: Cała strona w tekście zł. 500, pół strony zł. 275. 1 mm wiersz i lamowy opisowe zł. 250. Sprzedażne zł. 150 reklama 50 gr. drobne 15 groszy za wiersz. W niedzielę dni świąteczne 25 proc. drożej.